

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **Ing. arch. V. G.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č.j. 23955/13/5000-14101-701962,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 6. 12. 2013 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. 23955/13/5000-14101-701962, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 20. 3. 2013, č.j. 113047/13/3309-24802-709216, kterým bylo zastaveno řízení zahájené

podáním vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby za zdaňovací období roku 2008.

II. Obsah žaloby

[2] V rámci žaloby žalobce uvedl tři námitky. Předně žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném závěru žalovaného ve věci uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Žalobce je však přesvědčen, že správce daně zaměňuje nemožnost stanovení daně za nemožnost činit jakékoli úkony, když za relevantní úkon v daňovém řízení považoval žalobce žádost o vrácení přeplatku, o které však správce daně vedl samostatné řízení.

[3] Žalobce dále namítl, že jeho podání označené jako dodatečné vyúčtování daně a žádost o vrácení, resp. převod přeplatku mají jasnou věcnou a časovou souvislost a není možné je oddělovat. Správce daně přesto obsah podání rozdělil do dvou řízení, z nichž jedno zastavil, aniž by se jakkoli vypořádal s navazující a integrální součástí podání žalobce, tj. žádostí o vrácení přeplatku.

[4] Závěrem žalobce namítl formální nedostatek napadeného rozhodnutí, a to, že rozhodnutí je nedatované a postrádá tak jednu z náležitostí podle § 102 odst. 1 DŘ.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 3. 2014 reagoval na jednotlivé námitky žalobce a uvedl, že lhůta pro stanovení daně za zdaňovací období roku 2008 skončila dnem 31. 12. 2011 a správce daně proto správně, z úřední povinnosti podle § 106 odst. 1 písm. e) DŘ ve spojení s § 148 odst. 1 DŘ řízení zastavil.

[6] K tvrzení žalobce, že ona dvě podání není možné oddělovat, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že předpokladem vzniku přeplatku, pokud vůbec na dani vznikne, je zaevidování předpisu na debetní straně osobního daňového účtu, tzn. předeepsání částky daně na základě podaného vyúčtování. Teprve potom lze rozhodnout o tom, zda na osobním daňovém účtu daňového subjektu je či není evidován přeplatek. Z výše uvedeného je zřejmé, že žádost o vrácení přeplatku a vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby nejsou integrálním podáním, ale jedná se o podání časově posloupná. Daňový subjekt učinil, byť v jeden den, dvě výše uvedená podání, čímž byla zahájena dvě daňová řízení, o kterých správce daně rozhodl v souladu s daňovým řádem – na dodatečné vyúčtování daně za rok 2008 reagoval správce daně tím, že zastavil řízení (prekluze) a na žádost o vrácení přeplatku rozhodnutím o přeplatku.

[7] Zároveň podle žalovaného netrpí napadené rozhodnutí formálními nedostatky, neboť z předkládaného stejnopisu žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že je zde uveden den, kdy bylo rozhodnutí podepsáno, a to 4. 10. 2013.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[8] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[9] Z konkrétních okolností přezkoumávané věci je pro přehlednost vhodné zdůraznit, že správce daně rozhodnutím ze dne 20. 3. 2013, č. j. 113047/13/3309-24802-709216, reagoval na podání žalobce nazvané „*Dodatečné vyúčtování daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně; Žádost o vrácení přeplatku*“. Toto podání správce daně věcně podle obsahu posoudil jako dvě samostatná podání, a to jednak dodatečné vyúčtování daně (za zdaňovací období 1. 1. 2008 až 31. 12. 2008 a za zdaňovací období 1. 1. 2009 až 31. 12. 2009) a dále žádost o vrácení přeplatku. S ohledem na posouzení podání jako dvou samostatných také o nich jak o samostatných rozhodl. Konkrétně v případě vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 1. 1. 2008 až 31. 12. 2008 zastavil řízení z důvodů prekluze práva stanovit daň, která u této daně uplynula 31. 12. 2011. Žalovaný následně potvrdil správnost závěrů správce daně.

[10] Podstatou věci je především posouzení správnosti závěru správce daně o tom, že podání žalobce nebylo možné posuzovat jako jediné podání, ale podle obsahu se jednalo o dva samostatné úkony, o kterých měl správce daně rozhodnout samostatně. Žalobce totiž vychází z toho, že jak vyúčtování daně, tak žádost o vrácení přeplatku byly integrálními součástmi podání, a proto byly učiněny včas, tedy ve lhůtě pro vrácení přeplatku na dani (tj. ve lhůtě šesti let od konce roku, ve kterém přeplatek vznikl). Názor žalobce je ale chybný. Žalobce má samozřejmě pravdu v tom, že lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku je šestiletá, nicméně k tomu, aby vůbec mohla lhůta počít běžet, tak musí vzniknout vratitelný přeplatek.

[11] Podle § 154 odst. 1 daňového řádu je přeplatek částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Podle § 64 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků byl přeplatek chápán jako částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství. Velmi obecně, a to s ohledem na podstatu souzené věci, lze definovat okamžik vzniku přeplatku tak, že zaplacením částky k úhradě daňové povinnosti vznikne situace, že celková zaplacená částka všech daňových povinností převyšuje splatné daňové pohledávky. Základem pro vznik přeplatku jsou tedy následující skutečnosti – existující daňová povinnost a zaplacení částky na úhradu daňové povinnosti. Existenci přeplatku lze tedy vnímat pouze ve vztahu k určité daňové povinnosti, která je mimo jiné i definována určitým zdaňovacím obdobím. Rozhodnutí o vrácení případného vratitelného přeplatku je až důsledkem posouzení správnosti vzniku daňové povinnosti.

[12] V souzené věci je z podání žalobce zcela zřejmé, že jím tvrzený přeplatek měl vzniknout v důsledku chybně podaného vyúčtování daně za zdaňovací období 1. 1. 2008 až 31. 12. 2008, které mělo být podáno v důsledku chyby účetní při výpočtu a srážce daně z

dividend. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2008, č. j. 2 Aps 5/2007-144, platí, že „počátek prekluzivní lhůty se u daně z příjmů vybírané srážkou počítá podle § 47 odst. 1 daňového řádu od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost (zde: 2002), neboť nebylo povinností k takto vybírané dani podat daňové přiznání či hlášení.“ V souzené věci byl dotčeným zdaňovacím obdobím rok 2008 a prekluzivní lhůta podle § 47 zákona o správě daní a poplatků za použití § 264 odst. 4 daňového řádu uplynula dne 31. 12. 2011. Žalobce podal nové vyúčtování daně z příjmů fyzických osob vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně za zdaňovací období 1. 1. 2008 – 31. 12. 2008 dne 19. 12. 2012, tedy po uplynutí lhůty dle § 47 zákona o správě daní a poplatků. Správce daně proto nemohl objektivně posoudit z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty podle § 47 zákona o správě daní a poplatků správnost výše daně vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně sražené ve zdaňovacím období roku 2008, tudíž v důsledku toho nemohl ani posoudit vznik vratitelného přeplatku. První dvě žalobní námitky nejsou důvodné s ohledem na shora uvedené.

[13] Ani třetí žalobní námitka není důvodná, neboť i žalobcem předložený stejnopis napadeného rozhodnutí žalovaného obsahuje datum podpisu rozhodnutí, které je integrální součástí zaručeného elektronického podpisu, kterým byl stejnopis napadeného rozhodnutí podepsán. Konečně, i kdyby napadené rozhodnutí datum neobsahovalo, neznamenalo by to automaticky důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 84/2012-39, konstatoval, že „V projednávané věci je z rozhodnutí žalovaného č. j. 7840/09-1102-804526 patrné, že neobsahuje datum vydání rozhodnutí. Jen z této skutečnosti však nelze dovozovat, že jde o rozhodnutí neplatné, nezákonné či dokonce nicotné. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně b) proti dodatečnému platebnímu výměru správce daně ze dne 16. 12. 2008, č. j. 103387/08/370912806019, jímž byla žalobkyni b) doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Rozhodnutí obsahuje kromě zmiňovaného data veškeré náležitosti stanovené zákonem a je z něj patrné kdo, a o čem rozhodoval, jaké byly důvody rozhodnutí a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami. Smyslem uvedení data podpisu, resp. vydání rozhodnutí je pouze informace o dni, od kterého je správce daně (resp. v projednávaném případě žalovaný) tímto rozhodnutím vázán dovnitř i navenek a není oprávněn jej měnit vyjma způsobů předvídaných zákonem. Žalobkyně b) netvrdila, že by žalovaný nezákonně zasahoval do tohoto rozhodnutí po jeho vydání, ani netvrdila, že by jí v důsledku absence data podpisu vznikly pochybnosti o tom, zda se vůbec o rozhodnutí jedná a co je jeho obsahem. Naopak chování žalobkyně b) spočívající v podání správní žaloby s obsáhlou polemikou se závěry žalovaného uvedenými v tomto rozhodnutí vypovídá o tom, že žalobkyně b) žádné pochyby v tomto směru neměla. Nic nenasvědčuje tomu, že by nejistota ohledně data vydání rozhodnutí, resp. absence této informace, mohla jakkoliv zasáhnout právní sféru žalobkyně b). Chybějící datum podpisu rozhodnutí je jistě vadou tohoto rozhodnutí; v kontextu projednávaného případu však tato vada nezpůsobuje neplatnost či nicotnost předmětného rozhodnutí a rovněž se nejedná o nezákonnost, pro niž by bylo nezbytné rozhodnutí v soudním přezkumu zrušit.“

[14] Žalobce z tvrzené absence podpisu napadeného rozhodnutí nedovozuje žádný negativní zásah do svých práv. S ohledem na to a na uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by ani v případě, kdyby stejnopis napadeného rozhodnutí neobsahoval datum rozhodnutí, nebyla tato formální vada důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

V. Shrnutí a náklady řízení

[15] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s, neboť napadené rozhodnutí netrpí tvrzenou nezákonností.

[16] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. srpna 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu